

Ateneu

santfeliuenc

juliol 2001

núm. 8

Editorial

La Norma era la protagonista d'unes historietes il·lustrades de la Campanya de normalització lingüística endegada per la Generalitat de Catalunya l'any 1982.

El personatge el va crear el ninotaire Lluís Nin i els textos de les historietes els va escriure Avel·lí Artís Gener "Tísner".

Definició de l'Enciclopèdia Catalana de **Normalització Lingüística**: *Procés sociocultural a través del qual una llengua no cultivada, o un parlar, s'adapta a una regulació ortogràfica, lexical i gramatical i al mateix temps accedeix a àmbits d'ús lingüístics fins aleshores reservats a una altra llengua o varietat d'aquella.*

Fullejant la maqueta d'aquesta revista, m'han cridat l'atenció dos articles relacionats amb el català, el primer titulat "*Sobre la no imposició de les llengües*", una reflexió al discurs del premi Miguel de Cervantes d'enguany, i l'altre "*El català i les noves tecnologies*", que comença dient: "*Fa molt de temps, potser massa, que sentim parlar de normalització lingüística i de la necessitat de reforçar el català*".

A l'inici del segle XXI, doncs, amb les fronteres d'Europa obertes i l'evolució de les noves tecnologies, aquests dos temes aparentment diferents apareixen units per una problemàtica comuna: la llengua catalana.

En el primer article, com podreu llegir, s'esmena els períodes històrics en que el català ha estat prohibit, en el segon alerta que les noves tecnologies poden empitjorar la situació del català.

És per això que en aquesta editorial, a manera de reflexió recordem la campanya de normalització.

L'equip de redacció volem treballar per potenciar la llengua catalana. Desitjariem que la nostra publicació, que definim de cultura i actualitat, serveixi un cop més per col·laborar a enfortir la nostra llengua.

● Magí Boronat

Ateneu Santfeliuenc

Consell de Redacció

Magí Boronat, Enrique Iriarte, Ferran López, Gabriel Ponce, Carles Ponce, Conxita Xirau, Sònia Perelló, Jordi Guilera, Núria Pradas, Joaquim Prats, Enric Farreres, Jordi Arbós, Jordi Amigó

Col·laboradors: Taller de Músics, Arbu Niel

Disseny i compaginació: Arteneu Impressió: Cogisa, S. L.

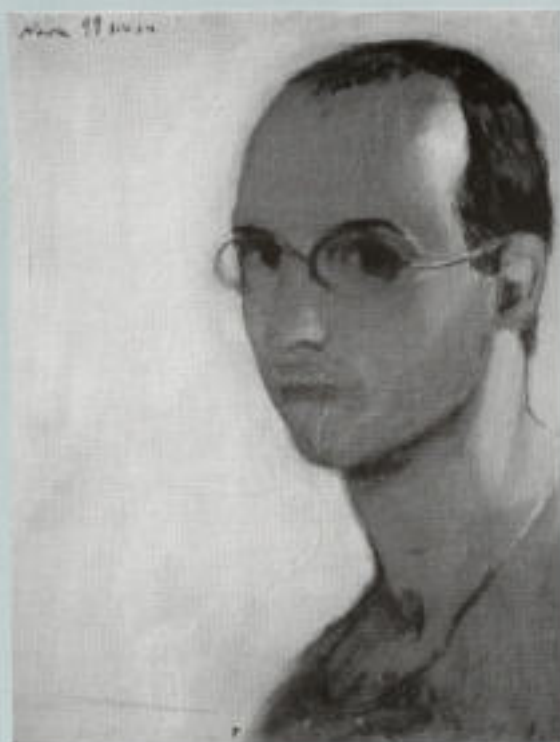
Tramessa: Servicios Urbanos de Correspondencia

Dip. Leg.: B-35706-1999 Tirada: 1.000 exemplars

artista col·laborador

Ignasi

Nova

Autoretrat (1999)

A la portada: *Clutat en vermells* (1999)

Ignasi Nova és un jove pintor local amb una llarga trajectòria al món de les arts plàstiques de la nostra ciutat. Artista precoç, en el seu currículum disposa d'incomptables premis (a destacar els Premis de la Generalitat i diversos premis de pintura ràpida) i exposicions locals (alguna d'elles al propi Ateneu) i nacionals. Actualment combina les seves classes de pintura amb la pròpia creació.

Sobre la seva obra, recuperem aquí un text dedicat pel Jordi Isern al nostre artista col·laborador amb motiu de la seva darrera exposició a Can Ricart al maig del 2000.

" D'ABSENCIES

Sembla com si, momentàniament, la càmera s'hagués aturat en un pla descriptiu, abans de mostrar-nos tot seguit el personatge principal.

I és que la pintura d'Ignasi Nova és com una pausa: quieta, callada al·lusiva, que ensenya poc o el que ensenya sembla intrascendent, com abandonat, com en un descuit, sense voler. L'ignasi deixa les coses i se'n va. I ens queda l'escena més quotidiana, la senzillesa d'un moment qualsevol, la generositat d'allò més insignificant.

"Res no és mesquí" deia el poeta Salvat-Papasseit. I darrere d'aquesta desimboltura adolescent del saber pictòric de l'ignasi, hi ha tota una actitud poètica davant la vida: aquella que pregunta insistentment, aquella que permet parlar de tu a tu dels racons més íntims, com en un joc, sense pretensions, simplement, despulladament. I ens parla d'absències, de silencis, d'oblits, o millor dit, d'una immensa presència.

Jordi Isern"

entrevista

Albert Múrcia

fotografia i muntanya

L'Albert Múrcia fa molts anys que és membre actiu de l'Agrupació Excursionista Sant Llorenç, una entitat vinculada al nostre Ateneu. La principal característica de l'Albert dins d'aquesta agrupació és la seva destacable afició a la fotografia de muntanya. Tot i que ell mateix no es considera un fotògraf professional, ja ha organitzat diverses exposicions a la nostra entitat on s'ha pogut apreciar l'alta qualitat de les fotografies exposades. Amb aquesta entrevista hem intentat conèixer una mica més de prop aquest excursionista ple a l'hora de records, somnis i melangia.

El càlid diàleg va tenir lloc a les mateixes instal·lacions de l'entitat, on l'Albert podia sentir-se com a casa seva. "Si no fos per l'Ateneu, potser mai hagués donat el pas d'exposar les meves fotografies" em diu amb un somriure tímid.

-Expliqui'ns una mica com va començar la seva afició a la fotografia de muntanya.

Fa més de trenta anys que sóc excursionista i sempre que veia una sèrie de paisatges intentava anar de seguida al primer poble

que trobava a comprar alguna postal per poder tenir un record, o un suport a l'hora d'explicar els paisatges a la gent. Llavors em vaig adonar que coneixia gairebé tot el Pirineu Aragonès i no tenia gaires fotografies. Llavors va ser quan vaig decidir comprar-me una màquina de fotografiar. Poc a poc anava aprenent els trucs i les fotografies anaven sortint. Així vaig començar a fotografiar la muntanya, i continuo fins ara.

-Aquesta tradició està arrelada entre els excursionistes o és més ocasional?

Crec que és més ocasional, ja que no conec gaires excursionistes aficionats a la fotografia. El que sí he vist són excursionistes que fan diapositives, però no tenen el mateix al·licient que tinc jo. Els que tiren diapositives reflexionen molt abans de tirar una fotografia. Jo sóc més espontani, mentre ells tiren quatre fotografies, jo ja n'he fet vint, intentant recollir tots aquells racons que m'han cridat l'atenció.

-Com es defineix com a fotògraf?

En realitat, com a fotògraf no em puc definir, perquè el meu coneixement de tècniques i màquines fotogràfiques és limitat. Jo el que sóc és aficionat a la muntanya, busco un paisatge que m'agradi i llavors el fotografo. Però no m'hi enredo ni amb les màquines ni amb els objectius, perquè no és el meu fort. El que m'agrada és caminar per la muntanya i buscar el punt atractiu que té aquest paisatge.

-Es definiria més com a excursionista o com a fotògraf?

Més excursionista, al cent per cent. La fotografia és un complement que em fa recordar tot el recorregut. Al mirar-les, em ve el record al cap i converteix la fotografia en una altra vivència.

-Què és el que més t'agrada fotografiar de la muntanya?

Jo sempre vaig al darrera de l'aigua, buscant els rius, que són la font de la vida. Els rius, les cascades, els llacs de muntanya... Penso que si a la muntanya no hi hagués aigua, jo possiblement no hi aniria, ja que per a mi és tota l'alegria. La natura és bonica, però l'aigua és preciosa. Quan la veus saltar, és alegria de la vista.

-Per què vas decidir exposar les teves fotografies?

Perquè per mi és un goig, una satisfacció. De fotografies en tenia una pila i va arribar un moment que vaig decidir que m'agradaria que algú les veiés. A més, m'agrada el fet que altra gent conegui amb les fotografies el que és la muntanya, amb els seus rius, els llacs, els saltants, la neu... Tot aquest paisatge és la divina essència de la bellesa.

-Així, aquestes exposicions volen difondre més el que és l'excursionisme i el paisatge de muntanya que no pas la fotografia.

Exactament. Algú m'ha dit: "quina fotografia més maca!", i jo l'he fet amb una màquina senzilleta intentant enquadrar el

millor possible. Si algú se m'acosta i em diu "aquest contrast es podria millorar", jo no li diria el contrari, ja que no hi entenc gaire i simplement he intentat recollir el millor que he pogut el paisatge que tenia davant dels meus ulls. El que si vull difondre i compartir amb altres persones és la bellesa dels racons de la muntanya.

-De quantes fotografies es compona la teva col·lecció?

En mida estàndard dec tenir unes nou mil. D'aquestes en tinc mil quatre-cents ampliades per les sis exposicions que he fet fins ara, unes cent quaranta per exposició.

-Finalment, ens pots avançar alguna cosa de les properes exposicions?

Volia començar amb una tanda complementària de fotografies d'Osona i el Montseny, tot i que vaig recapitulant fotografies i ara penso que en podria fer una d'Osona i una altra del Montseny separades.

• Carles Ponce

Algunes de les fotografies exposades per l'Albert Múrcia. La fotografia superior el descens dels barrancs del Llac Cregüenya al Pirineu Aragonès, fotografia del mig els castells Càtars a Puigverd, i la fotografia inferior imatge de la Vall de Piqué

Els darrers anys han estat temps de grans inversions en infraestructures culturals al nostre país (tot i que a Barcelona fonamentalment), i han estat també anys de grans polèmiques entre el sector privat i el públic de la cultura. Una d'aquestes polèmiques sembla haver arribat a l'eclosió. El sector privat de la música moderna, al voltant del Taller de Músics (entitat que col·labora amb el cicle de música de Sant Feliu ContraBaix 2001), ha dit prou. D'aquesta notícia es van fer important ressò els mitjans de comunicació, sempre més atrets per notícies d'enfrontaments i polèmiques. Des d'aquí hem convidat al Taller de Músics que ens manifesti la seva postura i les seves propostes.

música

El mateix tracte per a tots

Fa tres anys un empresari dedicat a l'organització a Barcelona d'un cicle anual de música clàssica va utilitzar el títol amb què encapçalo aquestes línies (sense el seu permís l'hi plagio) en unes declaracions a un diari català famós i prestigiós en què justificava que la seva empresa si mereixia subvencions institucionals i en canvi altres, relacionades amb la música actual, no les necessitaven.

Arribava a dir que només la seva empresa realitzava esforços per dur a terme programacions d'elevadíssims costos per a locals reduïts. Si no sabéssim els espais que aquella temporada de concerts utilitza (Palau de la Música i Auditori) podríem pensar que els esdeveniments es feien al

domicili particular del promotor.

És dantesca que els consumidors de música no clàssica hàgim de pagar el preu real (és a dir, sumar el nombre d'espectadors i multiplicar-ho pel preu de l'entrada) i que d'aquesta quantitat al promotor li surtin els comptes (aquests actes normalment no reben injeccions de diners públics). Si aquesta regla de tres fos aplicada a l'anomenada "música culta", el preu de la butaca no seria el que l'assistent públic paga aquests concerts gairebé sempre reben ajuts substancials. Perquè es complís aquesta norma amb justícia l'entitat organitzadora estaria obligada a reduir el preu de l'entrada (subvencions

en benefici dels usuaris).

S'intueix, es palpa, que l'Estat tendeix a no responsabilitzar-se de temes relacionats amb la CULTURA. Sembla ser que aquest és el futur que ens espera. Estaríem a favor d'aquesta mesura si s'apliqués a tots els àmbits. Si arribéssim a aquesta exageració, l'Estat desapareixeria. D'aquesta forma comprovaríem si es compleixen les teories llibertàries (l'anarquia és la més alta expressió de l'ordre) o, al contrari, la tendència seria obrir el camí cap a la societat del caos.

El passat 18 d'abril es va fer una assemblea-roda de premsa en el Col·legi de Periodistes convocada per presentar el recurs que el Taller de Músics ha interposat davant del TSJC contra la denegació d'ajut del Departament de Cultura per a set projectes corresponents a l'any 2000. A la pràctica, l'acte es va convertir en una reunió on van estar representats els diferents segments que componen el sector musical: artistes, músics, compositors, associacions professionals, promotors, agències, sales, orquestres, escoles, empreses...

No és necessari explicar el que allà va succeir ja que cauríem en reiteracions i, a més, els mitjans de comunicació n'han informat prou.

El que sí és important assenyalar és la falta d'una organització que representi el públic i que el converteixi així en subjecte viu que opina, participa, s'associa...

Des d'aquí llanço la idea de crear un organisme (associació, plataforma, fòrum...) on els protagonistes siguin les persones que amb regularitat adquireixen un CD o que assíduament assisteixen a concerts de música moderna. Sense el públic, sense el consumidor, la resta d'agents que intervenen en la creació/distribució musical perd rellevància. Per això els que ens considerem usuaris hem de posicionar-nos, reflexionar, debatre, dir el que pensem.

desapareixeria. D'aquesta forma comprovaríem si es compleixen les teories llibertàries (l'anarquia és la més

alta expressió de l'ordre) o, al contrari, la tendència seria obrir el camí cap a la societat del caos.

Catalunya no pot perdre el tren, ha de guanyar la batalla de la curiositat. El nostre país mereix estar connectat amb els corrents més actuals de l'art que es produeix al planeta. Hem d'aconseguir la complicitat del públic, "dels públics", i perdre la por a la música, a les músiques més "desconegudes".

Sabem que és difícil iniciar la feina de crear un organisme que representi els usuaris de música (hi ha experiències en alguns països europeus). Encara així ho intentarem, anirem pas a pas fins que el conjunt del cos social, incloent-hi els

dirigents polítics, entengui que la música (sense adjectius) crea indústria, és un bé cultural i permet el desenvolupament integral de les persones.

Una societat que no estima els seus creadors, els seus artistes, és una societat morta en vida. Per això desitgem que el títol d'aquestes reflexions, "el mateix tracte per a tots", es converteixi en realitat, i com abans millor.

● **Arbu Niel**
Taller de Músics

A la part superior de la pàgina, l'escenari de ContraBaix, cicle de jazz de Sant Feliu. Sobre aquestes línies l'escenari de l'Auditori (© G. Civera)

la revolució de la música a Catalunya

El Taller de músics és una de les institucions (és una empresa, una escola i una associació) amb una major repercussió en el sector de la formació i la difusió de la música a Catalunya.

Dedicats bàsicament al jazz, la música moderna i les músiques improvisades, són un dels responsables de l'alt nivell del jazz a Catalunya, amb reconeixement a l'exterior, a l'estat i a Europa. Pràcticament tots els músics, creadors, intèrprets i professors en actiu a Catalunya han passat per les seves mans o han tingut algun tipus de relació amb Taller de Músics, Tete Monoliu, Zé Eduardo, Lluís Vidal, Albert Bover, Carme Canela i

un llarg etc.

Tots aquests fets van provocar que quan des dels Amics de la Música ens vam plantejar un projecte de difusió musical al voltant del jazz, treballant difusió, formació i producció ens adrecessim a Taller de Músics.

El passat mes d'abril el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va acceptar a tràmit (és a dir, va trobar indicis de justícia en la reclamació de Taller de Músics) un recurs contra el repartiment dels ajuts concedits pel Departament de Cultura de la Generalitat a l'any 2000. La nostra primera reacció ha estat d'admiració i de solidaritat, fets que han provocat des d'aquest article la nostra adhesió

a la campanya iniciada pel sector privat dedicat a la música moderna a partir del Taller de Músics.

La realitat que justifica el recurs es fonamenta en diferents aspectes. Alguns de caire particular del Taller de Músics (el recurs qüestiona la valoració dels projectes presentat per aquesta organització, i amb això l'objectivitat de la comissió que els puntua), altres de caire general que ens afecten a tots i totes els que intentem que hi hagi més públic i més intèrprets per a la música a Catalunya:

- El Departament de Cultura de la Generalitat no ha adjudicat la totalitat del pressupost inicialment destinat a música.

- La majoria de les subvencions concedides es repeteixen al llarg dels anys, tant pel que fa als seus destinataris com als imports, fet que qualifiquen des del Taller de Músics com a "costumbrisme" (el recurs aporta el llistat de subvencions concedides)

- Discriminació de la música moderna en front de la música clàssica. Tot i que el públic manifesta amb la seva assistència una major predilecció per la música moderna, la música clàssica rep el 90 % de les subvencions concedides.

- Alguns dels membres de la comissió assessora tenen interessos directes o indirectes en diferents programes dels que es presenten.

Les mobilitzacions del sector sembla que comencen a donar els primers fruits, reunions amb consellers i responsables de la Generalitat i el canvi de la Delegada de Música del Departament de Cultura pel Carles Sala, fins ara director del Mercat de Música Viva de Vic, un mercat bàsicament de música moderna.

Des dels Amics de la música podem compartir gran part dels arguments que utilitza el recurs presentat, però de fet el que més ens interessa és el debat que hi ha en el fons de la qüestió, i que per nosaltres consisteix en la necessitat d'un ampli

debat entre tots els actors implicats sobre quin ha de ser el paper de les administracions a la cultura. Parlem de fets. Som un país amb una molt baixa inversió en cultura de les administracions (si ens volem comparar amb els països de la nostra òrbita a Europa) i aquesta inversió, com a mínim, s'ha de qualificar de poc transparent. En els darrers anys hem vist com es construïen o reconstruïen grans instal·lacions públiques dedicades a la cultura, mentre que els cicles i programes de base, que són en gran part els que creen els públics, mantenen economies de subsistència i locals mal condicionats. L'administració pública, moltes vegades, més que un

bon còmplice de tots aquells que des de la iniciativa privada (amb o sense ànim lucratiu) treballen per la cultura al nostre país, sembla un altre agent que, de manera paral·lela i amb uns recursos pràcticament il·limitat, té la seva pròpia línia d'actuació motivada més aviat per satisfer els seus desigs de protagonisme i rendibilitats extra-culturals que per garantir un accés lliure i cada vegada més gran dels nostres ciutadans i ciutadanes a la creativitat i la reflexió, en definitiva a la cultura. I no oblidem que si hi ha alguna cosa que ens diferencia de la resta dels éssers vius és aquesta, la cultura; és per tant la cultura motor indispensable de societats lliures i crítiques.

Sembla que *la gallineta del sector musical ha dit que no*. També el del teatre va pel mateix camí. Després d'una primera etapa de reconstrucció, podria ser un bon moment per al debat, la reflexió i la planificació conjunta entre tots els agents implicats en la cultura al nostre país. Nosaltres com a exemple dels fruits d'aquest debat i del treball conjunt podem oferir els resultats de ContraBaix.

Imatges d'un dels darrers concerts de ContraBaix, organitzats entre els Amics de la Música de l'Ateneu, Joventuts Musicals i l'Ajuntament de Sant Feliu.

● Ferran López

Amics de la Música de l'Ateneu

Sant Jordi 2001. "Nunca fue la nuestra lengua de imposición, sino de encuentro; a nadie se le obligó nunca a hablar en castellano: fueron los pueblos más diversos quienes hicieron suyo por voluntad libérrima, el idioma de Cervantes." (Alcalá de Henares, lliurament del premi Miguel de Cervantes a Francisco Umbral.) Dies després la ministra de cultura es manifestava en la mateixa línia que sa Majestat el Rei d'Espanya. Va seguir una polèmica i finalment unes rectificacions.

Sobre la no imposició de les llengües

Per a tots aquells que encara dubten, va aquesta recordança: a Sudamèrica durant el regnat dels Reis Catòlics i Carles V es va intentar aplicar la política d'imposició del castellà.

La diversitat lingüística del Nou Món impossibilità la implantació immediata i s'optà per educar i evangelitzar emprant les llengües natives. Al 1570 Felip II autoritzà una política de bilingüisme desenvolupant l'educació en la llengua de cada virregnat (Nahaut a Nueva España i Quechua al Perú).

L'accés dels borbons a la monarquia espanyola, després de la guerra de successió, comportà un gir polític. Felip V va seguir el model centralista francès que ja perseguia les llengües nadiues des de fi de segle XVII. Ordenà actuar: "... en lengua castellana, a reserva de aquellos pequeños lugares que, por su miseria y situación en la montaña, en que será justo se dispense esta condición, hasta que la comunicación y el trato haga menos difícil y costosa su introducción en ellos (...)" i que a les escoles "...de primeras letras y de Gramática no se permitan libros en lengua catalana, escribir ni hablar en ella dentro de las escuelas, y que la Doctrina cristiana sea y la aprendan en castellano." Carles III anà més lluny i una Real cédula derogà i anul·là "Para que en todo el

Fotografia superior, retrat de Carles III. Fotografia inferior, Felip V

Reyno se actúe y enseñe en lengua castellana. (...) todas qualesquier resoluciones, o estilos, que haya en contrario, y esto mismo recomendará el mi Consejo a los Ordinarios Diocesanos, (...) mando, que la enseñanza de primeras Letras, Latinidad y Retórica, se haga en lengua castellana," L'any 1770 manà als virreis de Perú i Nueva Granada, "... que de una vez se llegue a conseguir el que estingan los diferentes idiomas, de que se una en los mismos dominios, y sólo se hable el castellano, como está mandado....".

Al segle XIX, durant la Regència de Maria Cristina, el govern superior polític de Balears (22/02/1837) decretà que cada mestre tingués: "...una sortija de metal, que el lunes entregará a uno de sus discípulos, advirtiéndolo a los demás que dentro del umbral de la escuela ninguno hable palabra que no sea en castellano, so pena de que oyéndola aquel que tiene la sortija, se la entregará en el momento, (...) con el bien entendido de que en oyendo este en el mismo local que otro condiscípulo incurra en la misma falta, tendrá acción a pasarle el anillo, (...) hasta la tarde del sábado, en que a la hora señalada aquel en cuyo poder se encuentre el anillo sufra la pena." L'any 1867 Isabel II establia la prohibició d'obres de teatre "...escritas en qualquiera de los dialectos de las provincias de España."

A finals de 1902 Alfons XIII, signà un RD on deia que els mestres "... de Instrucción Primaria que enseñasen a sus discipulos (...) en un idioma o dialecto que no sea la lengua castellana serán castigados por primera vez con amonestación (...) y si reincidiese, (...) serán separados del Magisterio oficial..." Durant la dictadura de Primo de Rivera l'any 1926 Alfons XIII decretà que els mestres que "proscriban, abandonen o entorpezcan la enseñanza en su Escuela del idioma oficial en aquellas regiones en que se conserva otra lengua nativa " fossin traslladats "... a otra provincia donde no se hable más que la lengua oficial, en localidad de igual o menor vecindario. " Les escoles privades que no acatessin la decisió serien tancades.

Vicente Enrique y Taracón explica que després de l'ocupació de Sant Sebastià per les tropes de Franco: "Prácticamente, estaba prohibido hablar en lugares públicos en (...) vasco, catalán o valenciano. En más de una ocasión se nos acercó un militar o falangista, cuando un grupo de valencianos hablábamos en nuestra lengua en algún lugar publico, para urgirnos con malos modos a que hablásemos español. Como si estuviésemos hablando en una lengua extranjera". La supressió de l'Estatut i la derrota republicana van donar pas a decrets com el de 16/02/39 que prohibia la inscripció en el Registre Civil de noms propis en català. A un ordre de 20 de febrer de 1939, es manava que a escoles i biblioteques escolars " *Todo libro que esté escrito total o parcialmente en lengua que no sea la española, precisamente, debe ser también retirado*" Amb ordres com aquestes bona part dels llibres de la biblioteca de l'Ateneu van anar a parar a la foguera encesa per actius membres de la falange local, convertits en zeladors de normatives com l'anterior. A banda d'això es repartiren rètols i pintades com aquestes: "Si eres patriota habla español", "Habla la lengua del imperio", "Hablad el idioma de los más: el español!". Una mica més tard, i encara ho podem sentir, el català es

Fotografia superior, Alfons XIII, al mig Francisco Franco i fotografia inferior el rei Joan Carles I (fotografia oficial © Alberto Schommer)

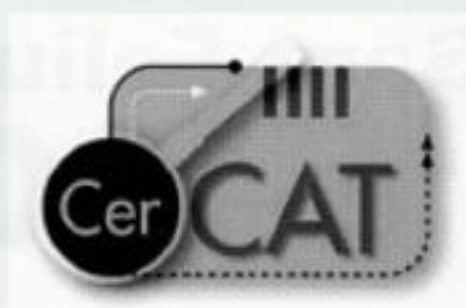
anomenat "polaco" i els que el parlen "polacos".

El 28 de juliol de 1940 una ordre del governador civil de Barcelona establia que els funcionaris "... de las corporaciones municipales de la región que se expresen en el exterior o en el interior de los edificios municipales en una lengua que no sea la del Estado serán inmediatamente destituidos, sin que tengan derecho a reclamar." El mateix pels mestres públics i particulars. A les escoles rurals basques retornà el mètode repressor de l'anell de llautó quan escoltava un noi parlar en basc, al final del dia, l'alumne que tenia l'anell rebia com a càstig els típics cops de regla a les ungles o bé havia decopiar diverses vegades frases com: "No hablaré más en vasco", "Hablaré en cristiano", etc.

A partir de la proclamació de l'actual constitució Joan Carles trencà amb la tradició borbònica, respectà i utilitzà en ocasions les altres llengües d'Espanya. Qui vulgui aprofundir una mica més en el tema pot consultar documentació contemporània a l'AHCSFLI o bé llegir obres com: *El català, una llengua mil·lenària per al futur de Catalunya*. Ajuntament de Girona, 1981, i la de Josep Benet: *L'intent franquista de genocidi cultural contra Catalunya*. Un resum de la política lingüística de la monarquia espanyola a Llatinoamèrica, obra de Harry du Bignon Howard, Professor Associat del Departament d'Espanyol i Portuguès de Tulane University a <http://www.tulane.edu/~howard/Pubs/LALangPol.html>. El meu agraïment a les aportacions d'Aitor Miñambres, Emiliano Jimenez León, Luis Sanzo, Marcial Ramos Lopez, Miguel Sanz Parera, Rafael Suay Artal i Vicenç Basora.

• Jordi Amigó

Diferents imatges de webs amb vinculació a la temàtica de l'article

Un nou camp que segons es desprèn dels especialistes pot ser determinant per acabar d'acabar, valgui la redundància, amb llengües com el català.

La liberalització i globalització que suposa la xarxa, amb una pèrdua de control per part dels estats i un increment més gran de les operacions, segons la rendibilitat econòmica posarà en una situació encara més de desavantatge llengües com la nostra. Per començar, els correus electrònics, un sistema que es ven com el sistema de comunicació i de transmissió d'informació del futur per la seva rapidesa, posa ja de manifest el poc coneixement que els mateixos catalans tenim de la nostra llengua. Uns correus que es caracteritzen per la gran quantitat de faltes d'ortografia i uns redactats infinitament pèssims. En aquest punt encara no hi ha incorporat, per posar un petit exemple, el corrector de català que tant utilitzem i que va suposar un gran avenç en els processadors de textos.

Això pel que fa als correus, però si ens fixem en les adreces de correu, no podem utilitzar la ç. Els Vicenç, per posar un exemple si volen emprar el seu nom en la xarxa ho han de fer amb la s, (Vicens). Això encara serveix per ratificar-me en el meu pessimisme ja que denota que fins i tot els francesos no han tingut prou pes per incorporar la

seva tan estimada ç, i això que França és un país capdavanter amb una important indústria informàtica. Bé doncs, una situació poc esperançadora sobre la qual només s'hi pot posar remei des de dins, és a dir, des dels mateixos catalans. Cal conèixer bé la nostra llengua i utilitzar-la a tots els nivells, continuar fomentant i promocionant la utilització del català en els mitjans de comunicació i en la literatura, fomentar la creació d'empreses i potenciar les ja existents perquè facin del català

la seva llengua principal, adaptar la nova terminologia cada cop més extensa al voltant de la xarxa al català i incentivar la creació d'empreses de serveis i la presència a la xarxa a l'hora que es promocioni la recerca en aquest nou camp perquè algun dia puguem ser Vicenç, Llorenç,... i perquè definitivament desapareguin del nostre vocabulari expressions com normalització lingüística.

● Enric Farreras

Sant Feliu de Llobregat

Ciutat Gegantera

de Catalunya

Gairebé fa un mes que es va fer la festa gegantera de Catalunya per excel·lència. La trobada de geganers per fer el traspàs de ciutat gegantera de Catalunya. Una trobada que durant dos dies va servir per reunir gegants d'arreu dels països de parla de catalana i que enguany també ha servit per portar-ne de fora de Catalunya.

Uns actes que obren el "regnat" d'una nova població en el món geganter (aquest any s'ha fet la setzena trobada) i que serveix perquè els geganers de la població afortunada, en aquest cas els geganers de Sant Feliu, passegin i facin ballar en Treball i na Cultura, la parella de gegants de tots els catalans. Els geganers de Sant Feliu

estan obligats durant un any a treure i fer ballar aquests gegants que com el seu nom indica volen ser un reflex de la idiosincràsia catalana. En definitiva els geganers de la nostra població són els responsables directes del Treball i de la Cultura.

Ara potser sigui un bon moment per fer-ne una valoració, ara que ja hem posat una mica de terra pel mig i que hem deixat els sentiments a banda. Però en aquestes ratlles no vull parlar dels geganers ni de la seva tasca en aquest projecte, que com és normal ha estat impecable. Tampoc vull parlar del que suposa la

responsabilitat de tenir en custòdia els gegants de Catalunya, més que res, perquè d'això ja n'hem parlat o ja ho hem sentit a dir moltes vegades en aquests darrers tres anys.

Voldria centrar-me en alguns aspectes, que a mi, que he tingut la sort de col·laborar com a voluntari del projecte, m'han frapat molt:

- La participació, la col·laboració i el treball que ha esmerçat la ciutadania de Sant Feliu en aquest "esdeveniment". Realment m'atreveixo a dir que ha estat un projecte global. Tota la ciutat ha estat de cara al projecte, només cal recordar

el nombre de voluntaris *censats*, que en algun moment han quedat desbordats per la gran quantitat de feina que va suposar organitzar els actes dels dies 26 i 27 de maig, però que ho van saber superar amb un resultat més que envejable.

- L'articulació de les dues colles de geganters ha estat un exemple clar de col·laboració entre entitats, una cosa que en altres moments potser no ha estat als nivells desitjables i que ha de servir perquè les entitats, cada vegada més, treballin en projectes comuns i de forma unitària.

- La resposta de la població, que només quinze dies després de la fira de les roses va veure com es tornava a tallar el trànsit als carrers centrals de la població i com es colapsaven carrers i artèries bàsiques per als desplaçaments urbans per permetre l'entrada i la sortida dels visitants.

- L'ocupació, però bona distribució dels espais d'aparcament i d'esbarjo com a resultat de l'estupenda organització dels responsables de mobilitat.

- La presència de les entitats de tota mena que, mitjançant les seves aportacions i les cessions dels seus espais han intervingut de forma activa i dinàmica, bàsicament el dissabte. Tampoc faré una relació d'aquesta participació perquè no és

el meu objectiu i perquè segurament me'n deixaria alguna, però els que van "viure" la festa recordaran que hi va haver representacions de moltes entitats i d'activitats molt diverses, exemple clar de la riquesa associativa de la població.

- El suport incondicional de l'ajuntament, que amb o sense interessos particulars ha donat totes les facilitats a l'organització. Un suport que ha anat més enllà del que estem acostumats a veure els que vivim de l'associacionisme. Un suport que s'ha traduït fins i tot en la "cessió" de personal tècnic. Un personal, i permeteu-me que ho digui, des del meu punt de vista que ha posat més del que potser li pertocava i que també des del meu

punt de vista ho ha fet amb molta entrega i professionalitat.

En definitiva un projecte articulat des de tota la societat civil, un projecte, l'èxit del qual, permeteu-me una vegada més, una apreciació particular, es deu a un col·lectiu... Sant Feliu de Llobregat.

● **Enric Farreras**

Edita:

Amb l'esponsorització de:

Ateneu Santfeliuenc

Vidal i Ribas, 23-25

08980 Sant Feliu de Llobregat

tel. 93 685 32 42 fax 93 632 72 19

a/e: ateneusf@suport.org

Adrogueria Boronat, s.l.

PINTURES
ARTICLES DE NETEJA
PAPERS PINTATS
PERFUMERIA
BELLES ARTS
COLORS A LA CARTA

Laureà Miró, 290-292 i Falguera, 87

Tel. i fax 93 666 12 81

08980 Sant Feliu de Llobregat

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Direcció General d'Acció Cívica

Ajuntament de
Sant Feliu de Llobregat

*100 botigues
al teu servei*

Bar Ateneu

Menú diari

Dinars casolans

C. Vidal i Ribas, 23 - 08980 Sant Feliu de Llobregat - t. 93 666 88 03

a t e n e u

s a n t f e l i u e n c